

Hosanna.

Hosanna so kričali Kristuši! Pozdravljali so ga mali i veliki. Vse se je trlo na Cvetno nedelo na jeruzalemske vulice, da vidi i pozdravi davno zaželenoga krala izraelskoga, Mesijo. Pa te zvučnešnji sijaj je kipo ne iz srca, nego iz sebičnosti. Kričali so Hosanna, ki so od novoga krala samo dobrote čakali za sebe, nikaj so njemu pa ne šteli dati.

Kak pretresljivo nam poroča sv. Pismo, da je krao izraelski, Kristuš, do otrujenosti vzio narod celi den do večera v cerkvi. I gda je že obručno, se z gledno na svoje poslušalce — če bi njemu bar eden vršio slavnjačo v kakšem kotu, gde bi si počino, i nišče ne se znajšeo. Celi bogi den do večera njim je kazao pot sreće zemelske i večnoga blaženstva i nišče niti kaplice mrzle vode ne njemu je ponūdo, nišče pod streho ne ga je vzeo, dve vūri daleč je mogo iti k prijatelji Lazari i kesno v noć prišo v Betanijo. Tak plačūje svet lūbezen.

Keliki se žrtvūjejo za narod, njemu posvetijo vse svoje moći, živejo v siromaštvi i pomenkanji, da siromaki tem več dobijo — i hvala za to nesebično lūbezen je grdo grajanje i preganjanje. Pa ki tak delajo, se za dobre kršćenike drūijo i Kristuši „hosanno“ kričūjo.

Pred kratkim je en vernik pravo svojim župniki, gorećemi dūhovniki, ki se noć no den trūdi za rešenje svojih ovc i njim je — kak apoštol pravi, vsem vse — pravo njemu je: odidite od nas, — ne pa tisti svecki slūžbenik, ki je spake delao v fari.

V nekoj šoli naše krajine je šolar vućitelici v obraz zabruso: Naj pride Hitler, te se popom vzeme zemla vkraj i nūne tūdi nedo petlale od hiše do hiše.

I gućali so tak „hosanno“ krićeći „dobri kršćeniki.“

Oba dogodka sta sta se pri nas zgodila. Oba sta pečata. Zapečatita krivo mišljenje tistih, ki nasledūjejo hosanna krićeće židove. Tisti židovje, ki so hosanno krićali na Cvetno nedelo, so „krićaj ga“ krićali na veliki petek. Iskali so sebe, zato je njihova hosanna bila skažljivost. Skažljivost je tūdi življenje vseh tistih, ki proti Cerkvi gućūjo, pa se ešće za dobre kršćenike drūijo. Grozna zmotnjava.

Što de srećnejši.

Kelkokrat se nam siromakom vidi v življenji, da se nam godi krivica, gda vidimo i čemo kak premožni, brezbrizni za Boga i Njegove zapovedi, razkošno i brezbrizno živejo, prirejajo bankete, si privoščūjo zabavišća i letovišća i pać vsega, ka njim srce požele si lahko privoščūjo.

Vse to mi siromaki gledadamo z nekšim zametavanjom i občūtkom mržnje i celo se dogaja, da pri tom izivamo Boga misleć: da ne pravićen, da vse to dopūšća i trpi i da dá srećo takšim lūdem, ki sploh Boga i Njegove zapovedi ne poznajo, nam pa ide slabo, da skoro nemogoće živeti. Nešterni so pri toj misli tak daleć prišli, posebno v zdajšnjem brezbožnoj materijalističnom časi, šteri se sluće okoli nas, da celo začnejo zanikati bivanje bože i odgovornost onstran groba, kazajoć na one, ki vsega toga ne verjejo i se za onostranost nezmenijo, pa njim nazlūk torni dobro ide.

Istina, da ogromna većina na sveti žive v pomenkanji i siromaštvi, druga menšina pa v obilji. I resan z gleda tak, kak da bi Bog toj menšini dao posebno srećo vsemi ugodnosti toga sveta, čeravno po većini ta menšina nad

sebov nespoznava nikoga i to nas dostakrat v življenji moti i skuša. Pa pūstimo to vstran pa začnimo misliti etak: povprečno človeče življenje računamo 60 let. Med dugostjov življenja siromaka i bogatina nega skoro nikše razlike. Zdaj pa vzmimo, da poleg vsega izobilja i razkošja ne mogoće se izogniti smrti. Siromak, ki je živo skromno i vsem pomenkanji, je živo i živi ravno tak dugo, ešće mogoće duže, kak bogatin v vsem obilji. Ali je zdaj te, za vse brezbrizni bogatin, ki njemu je glavna naloga bila tekom svojega življenja vživanje i naslada toga sveta, kaj profitirao? Ali pa je siromak, ki je živo v siromaštvi pod božim suncom, ravno tak dugo kak bogatin, kaj zgūbo na tom, da je živo v pomenkanji? Ne, tū vendar nega razlike, pa nazlūk tomi, če na onstran groba ne bi bilo nikšega plaćila i kazni, je siromak s tem kaj zgūbo? Tūdi ne. Zato ka je tak dugo živo kak bogatin, samo ta razlika je bila i je, da si je bogati lakomnež šteo prisvojiti cele pokrajine i vse bogastvo toga sveta i gle-

dao samo za svoje telo, v štero je šteo spraviti celi svet. Siromak pa je živo i živi skromno i prepūsti vse svoje siromaštvo previdnosti božoj. I siromak je vživao mir, ki je bogastvo vseh bogastev, bogatin pa ne meo mira. Zdaj pa nas vera vći, ka po smrti je večno življenje, je kazni i plaćilo za slaba i dobra dela. Ali nede zdaj siromak, šteri je živo po postavi božoj i vse svoje siromaštvo zavūpao v previdnost božo, srećnejši od bogatina, šteri je bio omenjeni samo na tostranost, na vživanje i razveseljavanje toga sveta?

Če to trezno presodimo, spoznamo, da tisti človek, pa naj bo kakši koli siromak i naj zive kak koli skromno i naj se njemu smeji celi svet, kvaren nikak nemre biti. Ar pa onstran groba je plaćilo i kazni, ka verjemo da je, potem pa je tisti, ki je vervao i spunjavao zapovedi bože, neizmerno srećen, pa ne samo za 60 ali za 100 let, nego za večno. Tisti pa ki je iskao samo telo i samo v telo zavūpao, bo za volo toga tela trpo ne samo 60 ali 100 let nego večno.

G. M.

Razgled po katolićanskom sveti.

Vatikan. Pri koronaciji sv. Oće Pija XII. so bili navzoći zastopniki 40 držav. Med temi je bio tūdi zastopnik Združenih držav, ki dosegamao neso mele diplomatskih odnošajov s sv. Stolicov. Pri koronaciji je bio navzoći tūdi zastopnik pravoslavnoga patrijarha v Carigradi, ar je sv. Stolica obvestila tūdi patrijarha, da je izvoljeni novi papa. Kršćanski svet mnogo pričakūje od zadnjega dejstva, ar to gvūšno ne bilo vćinjeno samo iz gole vlūdnosti.

Novi državni tajnik. Sv. Oća Pij XII. je imenūvao za svojega državnoga tajnika i za naslednika na mestu, na šterom je bio sam pred izvolitvijov za papo, kardinala dr. Alojzija Maglioneja. Kardinal Maglione je že zvršavao odlične cerkvene slūžbe.

Minister dr. Ružić v avdijenci pri sv. Oći. 13. marca je sv. Oća sprijao ministra pravde dr. Viktora Ružića, ki je poleg kraljevskoga poslanca dr.

Miroševića, zastopao jugoslovensko državo pri koronaciji sv. Oće. Sv. Oća se je dugši čas razgovarjao z dr. Ružićom. Na to je novi državni tajnik, kardinal Maglione, sprijao dr. Ružića v avdijenco.

Nemćija. Propaganda za izstop iz cerkve. Neka ženska je štelala izstopiti iz katolićanske cerkve i je zato pisala na župni urad Wien-Döbling, da naj njej pošle potrdilo od toga. Župnik njej je odgovoro, ka je naša sv. vera veliki zaklad i ka so vnogi življenje žrtvovali za njo. Naj tūdi ona ne zavrže te vere, nego naj jo teh vzgledi potrdijo v njej. Mišljenje lūdi se spreminja. Kristušov navuk ostane vsikdar. On nas bo sodo. — Te župnikov odgovor je list „Völkischer Beobachter“ krsto kak „nežazelne grožnje pred sodnim dnevom.“ Te list prinaša već takših izjav, štere pišejo lūdje, ki izstopajo iz Cerkve. S tem šće propagirati za izstop.

Sestanki v Franciji.

9. aprila
na Vūzem na Gravelle, kama se pride iz Pariza tak, da se na dobro znanaj Bastille ali Porte de Charenton (métro ligne 8) vzeme autobus številka 111, v smeri St. Maur des Fossés i se izstopi na postaji l' Ecole de Gravelle. Šterim je bole ugoden vlak iz Verneuil l' Etang—Brie Comte Robert—Vicennes—Paris, pa majo najbolje ugodno zvezo iz Verneuil zajtra ob 6.17 ali 8.17. i se morajo pelati do postaje Joinville le Pont, kama pridejo ob 7.30, ali 9.30; naj vzejo karto aller retour i če jih ide najmenje deset skupno, majo polovićno vožnjo. Spovedavanje se začne ob 8 i trpi do 11, kda se začne sv. meša v lepoj novoj cerkvi iz rdeće opeke, daleć vidne na okoli. Za nazaj majo vlak do

Verneuil ob 17.49, bližnji pa že prvle. Kraj sestanka je nekak na meji départementov Seine, Seine et Oise, Seine et Marne.

10. aprila
v La Motte—Champrose.

Železniška postaja Tournan en Brie, proga Sezaune Esternay Coulommiers Cretz—Armain—Villiers Paris, od Cretz prva postaja. Te sestanek je bole proti sredini départementa Seine et Marne. Za skupni obed na Gravelle se taki javite pri g. Camplini, ki to objavlja. Njegov naslov je: CAMPLIN IVAN, Paris XI. bd. Voltaire 57.

Nadale nam javla Nemec Jožef iz La Charsagne par Budejiere, Creuse, da bo

16. aprila sestanek
v Evauxles—Baius département Creuse i ka tūdi g. Camplin pridejo.

Predsednik francoske republike v Londoni.

Lebrun, predsednik francoske republike, je obiskao glavno mesto Anglije, London. Lebruna je sprejeo angleški krao Jūrij VI., ga pogostio i pozdravo. V pozdravi je omeno, da sta oba naroda za slobočino i pravico i da njeva neščeta kršiti ravne prednoga naroda, nego na prija-

telski način rešiti vsa sporna pitanja med državami. Lebrun se je zahvalo za pozdrav i povdaro, da razumevanje med Anglijov i Francijov postanjūje od dneva do dneva globše. — Pri večerji so jeli iz starinskih zlatih tanjev i skled.

Sezonskim delavcem!

Z ozirom na nekatere pritožbe delavcev, kateri ne morejo biti sprejeti na delo in sicer zaradi zanemarjanja lastne zemlje ali dobrih premoženjskih razmer, mladoletnosti, nemoralnega življenja, zapravljenosti ali iz drugih vzrokov, se pojasnjuje, da se vrši najemanje delavcev po navodilih ministerstva socijalne politike in narodnega zdravja, po katerih se morajo podrejena oblastva strogo ravnati. Ravnanje izseljevanja si je pridržalo ministerstvo v svojih rakah in ga vrši v smislu pogodb z državami, v katere se vrši izseljevanje.

M. Sobota, 27. III. 1939.

Dr. ARANICKI,

šef. izseljeniškega odseka pri ministerstvu za socijalno politiko Beograd.

Dr. BRATINA F. M. GRABRIJAN, sreski načelnik sreski načelnik v M. Soboti. v Lendavi.

Španija.

Rdeći so ponūdili predajo Madrida, če Franco dovoli, da rdeći vojniki smejo zapūstiti Španijo. Pogajanja so razbita, ar Franco zahteva brezpogojno predajo Madrida. — V srednjoj Španiji je Franco začeo ofenzivo i ide skoro brez borbe naprej, ar se rdeći prostovolno prekdevajo. — Francozi so ladje rdećih, štere so priplavale na francuske vode, izročili Franci generali.

Zakaj je segnola Nemćija po Češkoj i Slovaškoj.

Zavolo bogastva teh dežel. Češka i Moravska merita 49.360 kvadratnih kilometrov, prebivalcov je okoli 7 milijonov i med temi samo 234.000 Nemcov. Obe pokrajini mata krasna pola i sta letno pridelali 3.380.000 ton raznoga silja. Jako dosta pridelata tūdi hmela. Živine mata 4.300.000, šum 4.800.000 hektarov. Industrija železa, piva, obleke, sladk. repe črevlov je svetovno znana. Letno so pridelali v tema pokrajinama 7.600.000 ton čarnoga premoga, 745.000 ton železne rūde, 109.000 ton svinćene rūde, 43.000 ton manganske rūde, 520.000 ton koalina za porcelansko posodo, 1.150.000 ton surovoga železa, 1.340.000 kubićnih metrov zemelskih plinov, 380.000 ton rjavoga premoga.

Slovaška meri 38.456 kvadratnih kilometrov, prebivalcov ma 2.600.000, od šterih je Nemcov samo 150.000. Slovaška ma najveć zemle i šum. Letno lahko oda 460.000 kubićnih metrov lesa. Ma lesno industrijo z žagami, voglarstvo, tovarne za celulozo i tovarne za paper. Silja pridelata letno 1.200.000 ton, živine ma 1.000.000, svinj 529.000. Bogata je na železnoj rūdi, štere skopa letno 770.000 ton, rjavoga premoga 730.000 ton, manganske rūde 63.000 ton, svinćene rūde 60.000 ton, zlate rūde 40.000 ton, antimonске rūde 5.000 ton. Na Slovaškom izvira tūdi petrolej i ga letno pridobivajo 13.000 ton, zemelskih plinov pa 118.000 kubićnih metrov. Slovaška je bogata na raznih slatinah i zdravilnih vodah, pri šterih so nastala svetovnoznana zdravilišća. Vnogo naravnoga bogatstva pa ešće ne raziskanoga. Ne čūdivamo se zato, če Slovaki od Nemcov izdelano samoupravo predložijo kak svojo v Nemćiji za odobritev.

NOVINE SLOVENSKE KRAJINE

Vredništvo v Lendavi hš. 67, uprava v Črensovcih, Sloj, Krajina.

Letna naroćnina v državi 30 Din., mesećno 2-50 Din., v inozemstvu 72 Din., mesećno 6 Din. z M. Listom letno 100 Din. Na skupni naslov pri širitelaj v državi je letna naroćnina 24 Din., mesećna 2 Din. — Plaćati se mora naprej. Stev. položnice 11806. Rokopisi se ne vraćajo. — Cena oglasov: Cela stran 800 Din., pol stran 400 Din. i tak niže Poslano me d tekstom vsaka reć 2 D. mali oglasi do 10 reć 5 Din., više vsaka reć 1-50 Din.

Nedela cvetna.

Kda so se približali Jeruzalemi i prišli do Betfage kre Olske gore, je poslal Jezus dva vučenika pa njima naročo: „Idita vu ves, štera je pred vama, i taki najdeta oslico privezano i žerbe pri njej. Odvežita jivi i pripelajtak meni. I če bi vaj što kaj pitao, pravita: „Gospod jivi potrebuje;“ i taki jivi bo pusto.“ To pa se je zgodilo, da se je spunilo, ka je bilo napovedano po proroki, ki pravi:

„Povejte hčeri Sionskoj: Glej, tvoj krao prihaja k tebi, krotek i sedeč na oslici i žerbeti vprežne oslice.“ Vučenika sta šla i včinila, ka njima je Jezus naročo. Pripelala sta oslico i žerbe i položili so na njevi svojja oblačila i je seo na njo. Velika vnožina je prestirala svoje plašče na pot, drugi so pa sekali vejke z drevja i je metali na pot. Vnožina pa, ki je šla pred njim i za njim, je kričala: Hosanna sini Davidovomi! Blagosloven, ki prihaja v imeni Gospodovom! (Mataj 21, 1—9.)

Vnožina je razprostirala po poti pred Kristuša svojja oblačila, kak se po kraleskoj palači razpresterajo preproge. Tak so napravili Židovje tudi krali Jehi, gda so si ga zvolili. Tak so napravili rimski pogani tudi dobromi Katoni, gda je odhajao. Tak so spoj v stari časaj častili vladare i slavne može.

Za vernika pa ma te dogodek ešče globši pomen. Te je: Če ščemo, da pride Kristuš k nam, moremo slečti, odložiti greh pa grešne navade s tem, da je podvržemo Zveličari v svetoj spovedi.

Isti pomen majo tudi veke i cvetje, štero je lüstvo metalo Gospodi pred noge, kak njemi je vlijala Magdalena dragoceno mazalo na noge.

Vnožina je nosila v rokaj palmove vejke. Palma je visoko drevo pa ma veje samo pri vrhi. To veje je lepo, ali težko je je dobiti doli. Od negda je palmova veča valala kak znamenje zmage. Teh vek ne sežge goreče sunce južnih krajov, ne poruši je nikši veter, ne raztrga i nespotere nikši viher. Lüstvo zdaj tu obhaja s palmovimi vejami Gospodovo zmago nad grehom, svetom i hüdim dühom.

Lüstvo, ki je hodilo pred Gospodom, ki ga je sprejavalo i prihajalo za njim, nam predstavlja človeči rod. Neštérni so živeli pred Kristušom, drugi v njegovom časi, drugi pa prihajajo za njim, to smo tudi mi, izmed teh ljudi so neštérni Gospodovi apoštole, drugi s palmami so mučenjce. Deča, ki Gospodi trosijo rože po poti, so device, ki krasijo pot svete Cerkve. Obleke, to je, grehe, si slačijo spokorniki pa „hozano“ spevlejo Gospodi spoznavalci.

Ka pa pomeni reč „hozana“? Pomeni: daj nam blaženost ali pomagaj nam. Mi bi dnes spremenili v živijo!

Pri Gospodovom prihodi v Jeruzalem se je tudi spunilo, ka je bilo že davno, davno naprej povedano v 117. psalmi: „O Gospod, reši me (hozanna)! O Gospod, daj mi srečo! Hvalen ki pride v imeni Gospodovom! Blagoslovimo vas iz hiže Gospodove; Bog je gospod i se nam prikaže. Napravite slovesen den z mlaji!“

Spopadi med Romuni i Madjari.

Madjarska je do 45 let stare vojake pozvala pod orožje i je naravnala proti romunskoj meji. Iz glavnoga mesta Romunije Bukarešta se glasi, da so na Erdelskoj meji nekše praske med Romuni i Madjari.

Proračun zglasan v senati

Naš proračun za l. 1939-40. je v senati zglasan i veže od 1. aprila letos do 1. aprila k leti.

Litva je Memel izročila Nemčiji.

Po mirovnoj pogodbi v Parizi se je pokrajina Memel odtrgala od Nemčije i dala novo nastaloj državi Litvi. To pa zato, naj Litva dobi pristanišče na morji. To ozemle meri 2848 kvadratnih kilometrov i ma 150.000 prebivalcov. Z med teh je 100.000 Nemcovi i 50.000 Litvancov. Po mirovnoj pogodbi bi Memelska pokrajina mogla biti samoupravna. A Litvanci so jo l. 1924. priključili Litvi. Agitacija narodnih socialistov iz Nemčije je vsikdar bole glasno zahtevala, da odtrgani Memel pride nazaj k Nemčiji.

Mala Litva, naj napravi konec gostim svajam, je Memel prostovolno izročila Nemčiji. Nemčija je pa dala velike olajšave za litvansko trgovino v memelskom pristanišči. Narod Litve se je zburkao zavolo zgube pristanišča i je zavolo toga vlada razglasila obsedno stanje.

Švica se boji.

Švica je edna najbolje demokratskih držav na sveti, kde vlada popolen red i mir. Ma 3 narodnosti: Nemce, Italjane i Francoze. A vsi trije so si v največšem prijateljstvu i ljubijo svojo domovino. Švicarski Nemci niti čüti neščejo od toga, da bi se priključili k Nemčiji, zato je švicarski narodni svet dao izjavo, da so pripravili vse za vojaško mobilizacijo, če bi Švico štera država naglo napadnola.

Pogled na mesto Memel.

Slovaški propagandni minister Mach, ki je tudi odgovoren za današnji položaj Slovaške.

Dühovnija v Kuzmi.

Večletne priprave za nastavitev nove ekspoziture v Kuzmi so se pred kratkim končale z zaželjenim uspehom. Cerkvena oblast je potrdila nastavitev nove dühovnije i vernikom poslala prvoga dühovnika. Za dobre vernike je bio to velki i nad vse važen dogodek. Nova dühovnija, ki naj v prišestnosti postane fara, ma svojo podlago že v davnoj preminočnosti. Že pred več sto letami so vesi, ki pripadajo k novoj ekspozituri, tvorile svojo cerkveno enoto — podružnico, zvün Trdkove, ki je bila prle v faro na Gornji Sinik ali včasi tudi v Markovce (Čepince)! Naslednje vrstice naj te trditve obrazložijo i v srcaj vernikov zbudijo ponos i požrtvovalnost, da bodo v bodoče za svojo cerkev delali s tistov gorečnostjov, kak so to delali nekdašnji njihovi očacje.

Gračka fara je mela nekda — pred nastankom sebeščanske fare — dve podružnici: 1. Sv. Lenart v Bodoncaj i 2. Sv. Kozma i Domljan v Kuzmi. Vesi Bodonci, Zenkovci, Beznovci i Vadarci (Tivadarovci) so skupno tvorile podružnico „Sv. Lenart“. Kapela je bila v Bodoncaj i to lesena, a posvečena na čast sv. Lenarti. Že v 17. stol. pravijo zgodovinski viri od te kapele, da je jako stara. To se pravi, da je bila postavljena pred začetkom lüteranstva pri nas i pred törskimi bojnama. Nikaj ne pretiravimo, če trdimo, da je bila postavljena pred l. 1500. Isto vala od kapele i podružnice v Kuzmi. Najstarejši zgodovinski vir, ki piše od podružnice v Kuzmi, je cerkveua vizitacija iz l. 1627. Ponov-

no je bila vizitacija pri podružnični kapeli v Kuzmi 21. marca l. 1698. To leto je vizitator zapisao sledeče:

„K toj cerkvi pripadajo vesi: Kuzma, Matjašovci, Gornji i Dolnji Dolič. Vse vesi so slovenske. Zemliški gospodje so Batyányi-veleposestvo v Dobri. Cerkvica je na konci vesi, na bregi, pozidana je na čast sv. mučencoma Kozme i Damijana. Okoli cerkve je pokopališče, ki je obdano z lesenov ograjov. Kapela ma stolp iz kamna, ki je s škodlami pokriti (navadno z hrastovov skorjov). V stolpi je eden zvon. Kor (dile) je lesen, tlak (pod odspodi) je iz opeke; dva kamenitniva oltarnivi stola i eden oltar — žrtvenik v svetišči. (Na tom oltari je bila sv. meša). Svetišče je obokano. Patrocinj (den patrona kapele) se ne sveti. (To zavolo lüteranskih časov.) Dužnost vernikov je zidati i popravlati kapelo, poskrbeti za sveče, hoštijo i vino — tudi hoštije za betežnike. Vsakši drugi svetek je tu boža služba (krščanski navuk brez sv. meše). Sv. meša je tu samo na Gospodovo vnebozastopenje.

Cerkev ma 7 forintov premoženja, ki so razposojeni med verniki.

Imanje podružnice. — V Kuzmi je „Na verki“ frtao orala zemle; „Nádencaj“ je pou orala; dale na „Gusinjak verki“ 1 oral; „Pri búkenj“ je mali košček.

Travnik je ravnotak na istom ozemli (v Kuzmi) i se zove „küzdoblanski travnicje“, gde zraste sena za eden voz.

Kapela ma srebrni kelih s patenov, ki je pozlačeni i je jako stari pa lepi. Zvün toga je nekaj robčekov, brisač . . . , 2 leseniva svečnika i 2 sliki.

V Kuzmi je vseh prebivalcov 79, od teh je samo eden katoličan zvün dece, (štere so ne šteli k lüteranom). V Matjašovcaj je 60 prebivalcov, na Gornjem i Dolnjem Doliči 125, od teh je 5 katoličanov.“

Cerkveni zapiski od leta 1756. so pa sledeči: Cerkvica sv. Kozme i Domijana je na sredi vesi „Küzdoblon“ — je zidana, ma zidani stolp z ednim zvonom. Kor je leseni. To kapelo so pozidali nekdašnji katoličani.“

Vse to, ka pišejo cerkveni zapiski iz 17. stoletja od podružnice v Kuzmi, so samo goli, skoro vničeni ostanki tistoga, ka je nekda bilo. Stoletni törski boji i več kak 80 letno lüteransko gospodarenje po naših katoličanski faraj, sta vničila sadove prešnjih stoletij: to je vero v srcaj vernikov i skrb za cerkev i njeno opravo.

Kak piše vizitacija iz leta 1698. so bili v tom časi skoro vsi verniki v Kuzmi lüterani. Pri tom ne smemo misliti, da so bili to po svojem osvedočenji. Zapoved zemelskih gospodov je bila, da morejo vsi sprejeti lüteransko vero i okoli 80 let je ne bilo v celoj sobočkoj dekaniji niednoga stalnoga katoličanskoga dühovnika. Zato lüstvo ne moglo drugo biti, kak je bilo.

Po prihodi katoličanski dühovnikov v G. Lendavo (l. 1672.) so naskori skoro vsi vzlübili vero svojih očakov i so se povrnoli v katoličansko Cerkev. Nova dühovnija naj v prišestnosti šče bole vtrdjavle pravovernost v srcaj svojih vernikov. —iz—

Božja svetlost v Esterhazy, Saskačevan (Kanada).

Pošiljal sem moške in ženske s prošnjo na starše. Bilo je zaman. Katoličani so mi pripovedovali, da je mati skoraj blazna od žalosti in me prosi naj molim za njo in njeno hčerko. Tudi so mi rekli, da je eden izmed brezbožnikov v pijanosti pred telom tega otroka z visokim glasom kričal, da deklica vendar nima duše in torej zakaj vse tozadevne razprave?

Ko sem to poslušal in razmišljal, da je telo tega nedolžnega otroka božjega v umazanih rokah teh brezbožnikov, sem postal žalosten in razburjen! — Tako onečaščenje!

Drugi dan so jo sami pokopali na svojem pokopališču pozno zvečer. V pondeljek popoldne, ko sem se vračal v Kaposvar, sem se nastavil na tem poganskem pokopališču. Konje sem privezal za eno drevo in kar na poti sem začel moliti pogrebne molitve in sem blagos-

lovil čisto svežo jamo, ki sem jo videl onstran železne bodičaste ograje. Nikogar nisem opazil, tudi mene ni mogel nihče videti iz bližnje okolice, ker pokopališče je čisto majhno in obdano z visoko ograjo. V sredi se je dvigal debel križ iz neobdelanega lesa, pač nenavadno za pokopališče prepričanih brezbožnikov.

Tedaj sem začel iz vsega srca prositi Boga, naj vendar napravi kako stvar, da izpreobrne te reveže, ker mene že nočejo poslušati. Prosil sem Ga, naj pošlje kako znamenje, da jim dokaže, da je ta deklica vendar imela dušo; ali ne znamenje na pokopališču, ker bi tedaj mislili, da se kdo vrača; nego na pot, po kateri hodijo. In naj to znamenje ne straši otrok in sploh nikogar ne.

Končno sem odšel in še molil za vse.

Približno deset dni pozneje pride en katoličan iz Landshuta v Kaposvar in pravi, da so ga poslušali Nemci, naj me opozori, da se moram skrbno čuvati in

ne hoditi skoz Dovedale za nobeno ceno, ko bom prihodnjič šel k njim. Ni mi mogel reči zakaj, ali brezbožniki iz Dovedale so bili besni proti meni. Nekdo jih je slišal, kako so se skrivoma zarotili in ti pogani so bili zmožni vsega.

V hipu sem mislil, da me je mogoče kdo videl, kako sem blagoslavljal grob male deklice; vendar nisem tega rekel, ampak na željo katoličanov sem ob prvem obisku izbral daljšo pot, mimo Angležev iz Kinbrae.

Kakor hitro sem prišel v Landshut, so mi povedali veliko novico: neko svetlobo so videli poleg poganskega pokopališča, zelo nenavadno rjavo svetlobo. Že sedemkrat so jo videli! In brezverci govorijo, da sem jaz priklical to luč, ker se je prikazala tiiso noč po mojem zadnjem mimohodi in nihče drugi razen mene ni tisti dan šel po tej poti. Kaj sem vendar naredil na njihovem pokopališču?

Zato so bili tako besni proti meni.

Zatrdil sem ljudem, da ničesar nisem vrgel na pokopališče Tabor in sem jih prosil, naj ostanejo čisto mirni, kajti na vsezadnje ta svetloba, če je res to svetloba ni radi nas. Naj si brezverci iz Dovedale sami uredijo to zadevo.

Katoličani niso bili prepričani, brezverci še manj. Večkrat so me ljudje, vmes duhovniki, prosili, naj odkrijem resnico, ali do denes sem mislil, da je bolje, da čuvam svojo skrivnost in popolnoma prepustim dobremu Bogu, da dokonča svoje delo. Že 33 let je preteklo, odkar se je to zgodilo, vendar večina oseb, ki so bile vzrok teh dogodkov, še živi.

Katoličani iz Landshut so se med tem zelo bali. Prišli so mi povedat, da so se med sabo dogovorili, da me bodo 2 ali 3 moški spremljali vsakokrat, ko bom moral iti skoz Dovedale. Začnejo pri mojem povratku in na gotovem kraju me bodo čakali, ko bom znova prišel iz Kaposvara. To me je spravilo v

Glasi iz Slovenske Krajine.

Ne lažite! Tak je pravo g. Kerec, šef borze dela na lepom sestanku v Črensovcih delavcom. Ne črensovskim, nego poprek vsem delavcom. Neštérni so najprej raznesli med svet, ka je g. Kerec kriv, da mladoletniki ne morejo v tujino, drugi potvarjajo duhovnike, tretji predsednike i odbornike občin, štiri poslance i banske svetnike itd. Vsem tem je pravo g. Kerec: *ne lažite!* Oblast je teliko pritožb dobila, kak se kvári mladina v tujini, stariše i rod je te pritožbe razglaslo z tužnim srcem, oblast sama je spoznala, kak pokvarjena prihaja domo z tujine vno-ga, čeravno ne vsa, mladina, zato je po vesti dužna bila to zabraniti. Ki nešče pravičnosti te prepovedi spoznati, je krivičen i hudošen človek. Zato *ne lažite!*

Črensovci. Na lepi Marijin svetek, 25. marca, je naša mladina priredila akademijo. Nastopili so člani i članice z naraščajom od fantovskih odsekov i dekliških krožkov z deklamacijami i prostimi vajami. Najlepša i genliva je bila članic dekliškoga krožka vaja z spevanjom znane lepe narodne pesmi: Gor čez izaro . . . Od namena prosvete je gučao jedrnato g. župnik Zadravec Matjaš.

Izišla je nova „Murska Krajina“ v Soboti v Hahnovoj tiskarni. List je informativen i ne političen. To pomeni, ka bo samo nazveščavao, informirao svoje čtevce. Izdava ga potom g. Hahn Izidora g. Hartner Ferdinand, predsednik občine M. Soboti. Zato bo v Soboti mesto dozdej vpelanoga bobnjareja te list prinašao razglase občine M. Soboti. Zednim ga plača gremij trgovcov iz yplačane članarine trgovcom. Urednik je g. Nemeč, pravnik. Tiska se v Prekmurskoj tiskarni. Mi od naše strani ščemo v njem viditi prijatelja v krščanskem tabori na podlage žive vere v pravoga Boga.

Vančaves. V raznih časopisaj čtem, kak se v ništernom kraju časopisi neredno dostavljajo. Morem tu napisati, da naš pismonoša g. Vogrinčič Leopold se z največšom skrbivostjov trudi, da tak najhitrej priinese ljudem posebno časopise. — G. urednik pali se ščemo malo oglasiti v naših dragih „Novinah“, štere žmetno čakamo vsaki teden. Komaj čakamo vsaki četrtek, gda nam naš širiteo Pepi priinese „Novine“. Lehko povemo, da mammo dobroga širitela, da šče tisto vöro kak dobi po pošti, nam je razdeli. Novoga nemamo kaj posebnoga, raznesli so se pri nas pa povsod neki čudni glasovi, šteri nas trezne prebivalce ne razburjajo, ar

mi ščemo, da bode Jugoslavija trdno pa močna. Mi vsi zavipamo našemi voditeli Slovenske Krajine preč. g. Klekni pa voditeli Slovincov Dr. Korošci. Njeva pa njihovi prijatelje nas ešče nestapela nigrdar pa nas tūdi neta. — Mi Ivančarje se Lovskomi društvi najlepše zahvalimo za lepo miseo, da se bodo pali zastruplavale vrane pa srake. Tūdi mi bodeo brezplačno darivali belice našemi lovskomi čuvari g. Ratniki, da je posebno položi okoli „mej“ pa „nakla“, ar je tu največ vran.

Sobota. Zbetežao je naš narodni poslanec, g. Bajlec. Negde se je zastrupo na nogi i je morao posteo čuvati. Beteg že ide na bolše. Želemo njemi kempre popolno ozdravljenje.

Prvi transport delavcov ide 3. aprila, v ponelek v Nemčijo. Ide jih 700. Vseh vküp 6500.

Krao Jürij VI. i predsednik Lebrun v slavnostnoj kočiji.

Na organistovski enoletni tečaj na Vinici so bili dozdej sprejeti iz Slov. Krajine: Bertalanč Janoš iz Pertoče, Györek Jožef iz Martijanec, Tibaut Jožef iz Hotize i Peterka Ivan iz Belitinec, ki pa bo mogoča k vojakom. Do konca toga meseca se še sprejmejo 3—4 kandidati. Predmeti so: liturgika, cerkena glazb. zgodovina, teorija glazbe z el. harmonijov, koralno i figurarno spevanje, pevska metodika z dirigiranjem i zborovodstvom, zadržno knjigovodstvo, knjigovestvo, harmonij i orgle pa hrv. jezik. Tečaj se je začeo 16. marca. Prijaviti se je najbolje osebno pri: Upravi crkv. glazb. tečaja na Vinici kraj Varaždina. Tečaj vodi Slovenec.

državo skoz 25 let, ta pa mora dovoliti en pas, na šterom de nemška vojska delala trdnjave i šteroj pa nemškim delavcom se bodo vse potrebčine dovažale brez carine.

Slovaška de mela svojo vojsko i svoj penez i tūdi zastopstva pri tujih državaj. Predvsem šče zastopstvo odpreti v Berlini, Rimi, pri sv. Oči, Budapešti, Varšavi i Parizi.

Madjarska vojska, štera je prestopila slovaško mejo, se je po podpisu pogodbe taki nazaj potegnola i madjarska vlada se je potom radija taki opravičila, ka so se obmejne praske samo zato dogajale, ka meje končovalano neso bile ešče potegnjene.

Skrita junakinja.

Bila je Anica vedno pridna. In molitev je vedno ljubila, tūdi v tistih letih, ko njene tovarišice niti mislile niso na kaj takega.

Res da je tudi fanta ljubila. A ta ljubezen je bila tako čista, da ji niti njena tenkočutna vest ni mogla ničesar očitati.

Hrepenenje po samostanskem življenju v Anici ni ugasnilo niti tedaj, ko je prišla v tujino. Po naključju je morala služiti pri brezverskem gospodarju. Ni je pustil v cerkev, brezverske časopise ji je z vnmemo razlagal. Njegova žena ravnotako. Vsakdo bi sodil, da bosta v Anici ubila vero sploh. Ali nasprotno: večkrat jima je tako odgovorila in stavila take ugovore proti brezverstvu, da sta morala onemiti. Celo jokala sta oba, ko je odhajala na drugo mesto.

Drugi patron pa je bil zelo krščanski. Z avtom je peljal celo družino vsako nedeljo k maši. In Anica je polagoma začela mi-

smeh. Da bi to končal, sem ob povratku izbral pot, ki je šla skoz ozemlje in celo mimo hiš mojih strašnih sovražnikov. Krenil sem celo naravnost proti hiši tistega, o katerem so govorili, da je najbolj divji. Rad bi namreč videl, kaj se mi bo zgodilo. Pa se ni ničesar zgodilo. Gospod me je sprejel s prijaznim nasmehom in moral sem vstopiti, da pogledam rože njegove žene: imela je zelo lepe rože. Končno sva postala velika prijateljca.

Ko se tako mirno razgovarjava na pragu hišnih vrat, opaziva na cesti voz s tremi katoličani iz Landshuta. Zakričal sem jim „Halo“ in med glasnim smehom so se peljali mimo. Mislil sem, da se peljajo v Esterhazy in da bi je dohitel, sem se takoj poslovil in konje priganjal. Ali nikjer jih nisem videl. Pozneje so mi povedali, da so mi sledili, da bi me v slučaju napada branili. Ko so me pa videli pri tistem brezvercu, jim je to bilo v veliko zabavo in so se po drugi poti vrnili v Landshut. — Kmalu na to sem dobil v pomoč mladega duhovnika iz

Holandije in od takrat sem le zelo redko šel skoz Dovedale. Ali vsako leto od časa do časa sem slišal govoriti o svetlobi Tabor.

Hvala Bogu, nekdanji brezverci izjavljajo v pismu, objavljenem v Leader-Post, da jih več ne smemo smatrati za hudobne brezverce. To znači, da zdaj tūdi oni verujejo v bivanje Boga in duš. Taka je resnična zgodba te luči, je zatrdil župnik iz Esterhazy. Ni se vam je treba prav nič bati: ni vas prišla kaznovat, ampak edino v dokaz, da Bog živi, tako v Kanadi, kakor povsod, da deklica in mi vsi imamo dušo; in tūdi v dokaz, da Bog pošilja in brani katoliške dukovnike.“

Medtem, ko je duhovnik iz Esterhazy tako govoril v cerkvi 11. decembra 1938, je najgloblji molk ležal nad zbranimi. Nekateri so jokali, vsi pa so bili polni občudovanja, zlasti tisti, ki so na lastne oči videli svetlobo dobrega Boga, ki so Ga čutili tako blizu. Zdej se svetlost več ne prikazuje. Duhovnik J. Pirót, Esterhazy Saskačevan, Kanada, 25. januarja 1939.

(Konec.) Camplin.

Za zdravniški pregled plačajo delavci po osebi 4 din.

Šterikoli zdravnik je pregledne, more napisati izjavo od pregleda. Natančnejše obvestilo dobite delavci na svojih občinaj, štere obvestijo sreska načelstva.

Naj naši delavci dobijo v Nemčiji kem bolši zaslůžek i so kem bole zaščiteni, so razpravljali z nemškimi delegati od toga i to zahtevali 27. marca na borzi dela gg.: zastopnik min. socialne politike dr. Aranicki, dr. Bratina i Grabrijan, sreskiva načelnika, dr. Klar, nar. poslanec, Klekl, predsednik Rafaelove družbe i Kerec, šef borze dela.

Slovaška i Nemčija podpisali pogodbo.

Dr. Tiso, predsednik slovaške vlade i dr. Durčinski, zvu-nejšnji minister sta sklenila pogodbo z Nemčijov. Nemčija prizna i čuva slobodno Slovaško

† **Dr. Kovačič Franc prelat.**

Na samo Jožefovo je dober Bog pozvao k sebi na plačilo prelata dr. Franca Kovačiča v Maribori v 72 leti starosti. Pokojni prelat so bili vučeni profesor bogoslovja i pobožen duhovnik. V Parizi so se potegivali za pravice Slovincov, tūdi naše krajine i so bili med pivimi, ki so stopili na naša slobodna tla. Jako so ljubili Slov. Krajino. Dve želi so meji pred smrtjov: naj se hrvatski narod sporazumi z Srbi i Slovenci i naj Slomšek dobi čast olara. Z velikov vdeležbov so jih zakopali. Mrtvo telo jeležalo v kapelici, kje je zakopan svetniškoga življenja škof Slomšek. Sprevod so vodili prevz. g. knezoškof dr. Tomažič. Naj Srce Jezusovo v obilnosti plača zaslůge pokojnima. Molimo za njega.

P O Z O R !

Naznanjam cenj. občinstvu, da sem zopet začel prevažati z

autotaksijem

po najnižji dnevni cenj. Obenem naznanjam, da strokovnjaški popravljam vseh **vage** po najnižji cenj. Privrst pomijam, da se bodo vage v kratkem žigosale, vsled česar priporočam popravilo istih poprej, ker je ob času žigosanja prevelik naval. Priporočam se vsem ter prosim vse prijatelje in znance, da me podpirajo:

Fritz Štefan
Dolnja Lendava.

Razpis o licitaciji

Rim. kat. verska občina v Črensovcih razpisuje javno pismeno licitacijo za zgradbo novega krova na stolpu farne cerkve v Črensovcih.

Ponudbe naj se glasijo v obliki popusta v odstotkih na zneske odobrenega proračuna in sicer:

1. Naprava odra na stolpu z vsem lesom, vožnjo in delom, les se vrne Din 10000.—

2. Odstranitev in obrezanje stare pločevine Din 1.000.—

3. Odstranitev starega krova Din 1.000.—

4. Naprava ostrejša iz na lice mestapostavljenih hrastovih soh, zgradba in postavitve krova Din 5.000.—

5. Krijte stolpa s pločevino in dvakratno barvanje Din 3.000.—

6. Dozidava napušca 22 m dolžine Din 2.200.—

Ves potreben materijal razven odra dobavi in na lice mesta postavi cerkveni odbor. Ponudbe morajo biti predpisno kolekovane in se vlagajo do 1. maja t. l. pri župnem uradu v Črensovcih, kjer je tūdi na razpolago načrt.

Pošta.

G. I. Vančaves. Ka se tiče izselitev delavcov v Nemčijo, naj dotični vložijo prošnjo na oblast i to prošnjo naj občina podpira. Če se pa krivice godijo, te pa trbe imenoma naznaniti. Samo poprek gučati od krivic, nikaj ne pomeni i oblast tūdi nikaj ne more napraviti. — Kenje Franc, Kobilje. Slika smo obračunali, dug je s tem poravnat. — Nemeč Jožef, La Chasagne. Sprejeli za lani 100 Din, za letos 58 Din naročnine. Katekizmuš v našem jeziku košta 10 Din. Če drugoga želeš, nam javi, ali pa naj ti toga pošleto. — Antolin Augustin, Tokyo. Prav lepa hvala za pozdrave, posebno pa za misijonske molitve i žrtve. — Iz Francije sprejeli naročnino od sledečih v din: Rarjnar Julija 86, Konkolič Marija 86-75; na koj višek? Požonec Kristina 55-25, Gjörköš Štefan, Ferme Hennequinerie 75-75, poslali kalendar i M. liste. Fujs Adela 102-50, 2-50 spisano po naročilu na Dom sv. Frančiška.

PREKOSNICE.

Gospod kaplan krasno predgajo, da joče vsa cerkev. Samo en kmet gleda i ne joče. Po meši ga pitajo gospod, zakaj ne jokao? Kmet: Ve pa nesam iz te župnije.

Češka letala pobegnola.

Kda so Nemci zasedli Češko, je 1000 čeških letal odletelo v sosedne države. En den pred zasedbov pa je odletelo 11 letal iz Škodovih tovarn za orožje, na šterih so češki inženirje prinesli načrte za nove vrste strojnice.

FRANK RASTE.

V zadnjem času smo opazili, da so svojci, ki so prejeli denar od delavcev v Franciji, dobili izplačano 2 Din za 1 frank. Izgleda, da se bo tekotom par mesecev vrednost franka dvignila in da se bo zamenjaval za okoli 2.40 do 2.50 din. Našim delavcem se bo zato odslej bolj izplačalo iti na delo v Francijo.

Češka letala pobegnola.

Kda so Nemci zasedli Češko, je 1000 čeških letal odletelo v sosedne države. En den pred zasedbov pa je odletelo 11 letal iz Škodovih tovarn za orožje, na šterih so češki inženirje prinesli načrte za nove vrste strojnice.

sliti, da bo živela neke vrste samostansko življenje med svetom.

Tako je mislila, dokler se ni srečala s francoskimi redovnicami v bližnjem mestu. Enkrat je slučajno v razgovoru z njimi omenila svojo nekdanjo željo po samostanskem življenju. Sestre so jo povabile večkrat na obisk. In razgovor z redovnicami je v njej znova oživil hrepenenje po samostanu. Saj v resnici niti nikdar ni umrlo, le skrilo se je nekam, kakor se včasih ogenj skriva pod pepelom.

Končno je Anica vstopila v francoski samostan. Ali kaj naj to pomeni? Začele so se v njej take borbe, da jih ni mogoče opisati. Ona, ki je nekdanj cele ure premolila v domači cerkvi, zdaj sploh ni mogla moliti, najmanj skupno. Celo hušji dvomi so se oglašali: Zakaj moram radi Boga toliko trpeti? Saj nebes sploh ni. Življenje po smrti: kdo ve kaj o tem? — Seveda je preganjala take misli. In jih je tudi pregnala. Pred zaobljubami je celo velika tihota nastala v njeni duši. Kakor razburkano morje, ki po viharju počiva.

Po večnih obljubah pa nove težave. Sedaj se je oglasilo telo. Menda je bilo krivo tega tudi lepo urejeno samostansko življenje: vse točno preskrbljeno za telo in dušo. — Take silovite borbe z lastnim telesom si je že predstavljati težko, kaj še le bojevati. Ali sestra Noema jih je bojevala, kljub navideznim porazom. Saj takrat, ko je bilo najhujše, takrat je znova sledil velik mir, kakor predokus neminljivega. In v teh svetlih trenutkih je sestra Noema črpala moč za noč borbe. „Ko mine najhujša telesna borba, takrat se me polasti otožnost, silno domotožje za večnim mirom. Takrat včasih sanjam o nebeški sreči. In takrat sodim, da sem prej bila v nekem stanju nezavesti. Torej vendar nisem odgovorna za vsa tista nerazumljiva dejanja.“

Tako je včasih pripovedala v pismih zaupni osebi.

Gotovo ni krivo sodila, skrita junakinja . . . Camplin.

„HIZICKI DOMAČOJ“

Proti domi!

Sredi meseca februara sem se pripravljala na potovanje v domovino. Po teh dugi letaj mojega bivanja v tujini me je srce vleklo k svojim dragim domačim. — Napočenoga dneva vstanemo vsi si nekam zamišljeni. Taki po obedu se pripravim za odhod. Še enkrat stopim v svojo hišo, pokrižam se i zmolim: Oča naš... Začnem se poslavljati, stiskavam roke dragoj družini, ki vsa v skuzaj me poljubla i žele srečno pot. Čeprav pridem nazaj, se jim vidi, da se nevidimo več nikdar. Med tem je gospodar že naložil kufrce na auto i v naglici se odpelava na postajo, kje me je že čakao brzec... Vlak se je začno premikati i polagoma je mesto La Chatre ostajalo kim duže bole daleč za menov. Meni privrejo vroče skuze... Vozim se mimo lepih mest, visokih cerkev, rodovitni pol, njiv i šum v temnoj noči... Med skalnatimi gorovji, pokritimi s plastmi beloga snega, velikimi vodinami, med bregovjom skalnate Nemčije. Misli mi se še zmerom vračajo k dragoj francoskoj družini. — Čista nepričakovano se postavim domo. Najprle se pokazem pri dragoj botri. Vsi me z velikim veseljem sprejemajo. Vidi se mi vse nači kak pred leti. Obrazi so mi jako lübezni, samo seroga starca več nej bilo, že pred leti ga je pokrila črna zemla. V hitrom časi potrkam na dveri bližnjega soseda, ki so bili vsi začudeni. — Podam se proti domi, gde najdem dedeka i babico, že stariva. Stariši so prej nej doma, dobim odgovor. Sestra je brž sporočila, da je Micka doma. Med tem oni pridodomo, da kim prle vidijo

svojo hčer. Jaz pa že odidem v šolo k mojoj nekdašnjoj učiteljici, ki mi podvori s čajom. Med dugim pogovarjanjom se napotim domo, gde me čakajo dragi stariši. Pogovori nej moglo biti konec. — Drugi den se odpravim h Gradi v cerkev. Kak srečno sem se počutila pred Marijinim oltarom, kama sem pred leti večkrat poklekavala i Jo prosila za vsako potrebo. Kak tesno je človeki pri sri, kda po dugih letaj pali stopi v domačo cerkev, kje sem prejela prvo svestvo sv. krsta, kje sem prvokrat prejela Jezusa v svojo srce, kje sem si Marijo zebala za Mater, kje sem bila firmana i. t. d. Z kore se čuje lepa pesem. Vsa sem bila prenovljena. Do konca marca vse poznanec najdem i se podam pali nazaj v tujino, v Francijo, kje me čaka draga družina, na moje staro mesto, kje bom živela nadele po navukaj, štere sem prejela doma v šoli i cerkvi i poč. sestraj. Pri njih bom preživljala vesele dneve mojega mladoga življenja, da bo meni v korist i starešim pa na veselje.

Nemet Micka, Kruplívnik.

V ranom jütri.

Že prece časa nesem obiskao g. urednika naših listov, zato sam se odločo za obisk. Ravno prvoga marca ob 6 vüri vgojčno se podam na pot, z biciklom iz Vančavesi v Črensovce. Jütro je bilo krasno i me veselilo, da sam se podao na pot. Vreme je bilo par dni že lepo, blata po cestah ne bilo, zato sem vozo lehkó.

Kda privozim kakšiva dva kilometra, skoči pred menov iz grabe prek ceste zavec. Stari ljudje to držijo za nesrečo; pra-

vijo, či ti zavec preskoči pot, te naskori doleti nesreča. Jaz na na takše babjevernosti ne dam nikaj, zato se nesem zanimao več za zavca. Vozim po lepoj cesti, na obeh straneh se razprestirajo krasna žitna pola, iz megle gledajo kmečke hižice, v delečini se zdigavajo visoko v zrak krasni vtiki jegnjedi. Pred menov se zdigavajo cele trume kovranov, šteri se ravno pripravljajo, da nas zapustijo, da odletijo v druge kraje, ar so prinasa postanoli toplejši dnevi. Kam pogledne oko, povsod se mi prikažejo lepi lesi pa cerkvi i kapelice. Bratje Kranjci vedno pišejo i hvalijo svoje planine, pa jezera; Štajerci svoje gorice, a mi se lahko hvalimo z našimi lepimi jegnjedi pa našov leporavninov.

V premišlavanji me premoti nikše škrtanje v zadnjem potači, čez par minut se sliši pok za menov, kak da bi streló iz puške; kaj se zgodilo? Počo mi je gumi na potači, zmislim si na zavca; no ubogi zavec ali si mi resan ti zakonprao? Hitro ga popravim i hajdi naprej; neščem zamüdití krasnoga jütra. Do Sobote nisem dosta ljudi srečavao, ar je bilo še rano. Srečao sem advokata g. dr. Pintera, šteri vsako jütro napravi sprehod. Tüdi Sobota je še bila skoro prazna, samo sluge so čistile sobe pa pometali i prašili tepihe. Pripravljali so se samo klobasičarje za kühanje klobas, mislo sem si, Bog vam daj obilno posla pa zaslužka.

Od Sobote do Rakičana je bila cesta že prece živahna. Srečavao sem mlade dekile, štere so šle i se vozile z biciklom šivat v tovarno. Mislo sem si, gnes ste mlade i vesele, čez par let te po večini postanole betežne, dobite tuberkoluzo od prahü v tovarni. Nadale so se vozili zidarje i delavci na delo, pa tüdi lepo oblečeni dečki v Soboto, na luksus. Iz delečine se sliši brližganje dece, šteri se zazavajo, da bodo vküp šli v šolo. Začnem si premišlávati na moja mlada leta, kak veselo i lüšno je bilo te, kda sem še bio šolar i poznej na deška leta. Odločo sam se, da popišem vse zanimive dogovčine iz mojih mladih let. Oh mlada moja leta, kam ste odišla, ne bo vas nigdar več nazaj.

Iz premišlavanja me premoti glas za menov. „Dobro jütro“ kam pa voziš Pepi? Poglednem nazaj, zapazim z veseljom, da za menov vozi moj

prijateo Franček! Odgovorim, Bog daj, „Bog te živi“, vozim v Črensovce, kam pa ti? V Lendavo po nikšem posli, mi odgovori. Dobro, da voziva vküp, da bude kračiši čas. Duge so ceste iz Sobote v Beltinec i iz Beltinec v Odrance, a dvema pa li hitro mine čas. Začneva si pripovedavati najne vesele mladostne prigodbe. Prijateo Franček mi začne praviti: čüješ Pepi, napiši naše vesele dneve, gda smo hodili v šolo, pa pasli po travnikaj živino pa najna deška leta. Oblübo sem njemi, da bodem naskori napisao vse dogodovčine iz mladosti i je bom objavlaó v „Novinah“. Niti nesva opazila, kda sva privozila v Črensovce pred „Naš dom“. Z veseljom se razločiva, on v Lendavo, a jaz pa k mojemu dragomi g. uredniku. Gider Joško, mlajši.

Plemeniti dar.

V Ljubljani, kjer študira veliko dijakov iz Slovenske Krajinne, obstoji dobrodelna ustanova Vincencijeva konferenca Srca Jezusovega. To dobrodelno društvo vodi že sedem let dijaško kuhinjo, v kateri prejemaó siromašni dijaki, ki drugače sploh nebi mogli študirati, kosilo in večerjo. Vsako leto dobiva tukaj hrano tüdi več akademikov in srednješolcev iz Slovenske Krajinne. Tej dijaški kuhinji je že nekaj let zaporedoma naklanjal podporo tüdi bivši poslanec in veleindustrijalec g. Josip Benko iz Sobote. Ob priiki svojega letošnjega godovnega dne, marca 19. je g. Benko poslal zopet lepo podporo 50 kg masti. V imenu Vincencijeve konference Srca Jezusovega, kakor tüdi v imenu dijakov, ki bodo deležni te dobrote, se gospodu Benku najlepše zahvaljuje Matija Čontala, misijonar.

Navodila

jugoslovenskim izseljencom v Franciji.

Vsaki jugoslovenski delavec šterekoli stroke, ki žele iti na dopüst v Jugoslavijo, z namerov, da se po preteki dopüsta vrne na svoje prešnje delo v Francijo, si mora poskrbeti potrdilo od dopüsta (certificat de congé) od svojega delodajalca. To potrdilo delodajalca mora overiti pristojno županstvo ali policijski komisariat in odobriti Urad za posredüvanje dela (Office départementa du Placement) pristoj-

noga départementa, kak tüdi pozivno pismo (letre de rappel), s šterim ga delodajalec zove nazaj na delo. To pozivno pismo mora biti opremleno z odobritvijov Ministrstva dela v Parizi. Poldelski delavec mora ravnotak dobiti potrdilo odpüsta i pozivno pismo, samo, da njegovo pozivno pismo mora biti opremleno z odobritvijov oddelka za poledelstvo pri Ministrstvu dela.

Za dopüst v domovino si mora delavec na pristojnoj prefekturi poskrbeti tüdi francoski vizum za odhod i vrnitev (aller et retour), potem kda so njemi potni list že vizirale naše oblasti.

Dopüst ne sme trajati duže, kak dva meseca i na dovolenji za dopüst mora biti označena številka delavcove karte d'identité.

Plačani letni dopüst (congé payé) 15 dni, do šteroga ma vsaki naš delavec pravico, kak francoski, se mora vporabiti v istini izklüčno za počinek. Strogo je kaznovan delodajalec, ki bi zaposlúvao svojega delavca za časa njegovoga plačanoga dopüsta. Ar so v tom slüčaji predvidene kazni tüdi za dotičnoga delavca, zato se svetüje našim delavcom, da za časa svojega plačanoga dopüsta ne delajo.

Opomina se naše izseljence, da se vsikdar, a posebno za časa odhoda v domovino na potüvanji čuvajo potepačov, žeparov i raznih sümlivih oseb, ki je navadno srečajo v javnih prostoraj, na železniških postajaj i v bližini naših oblasti. Te osebe jim bodo navadno ponüjale razne usluge gledoč za nabavitev vizuma, menjave penez i küpüvanja železniških kart. Naj se naši izselavci dobro čuvajo takših propalic. Ogromna je najnre vrsta tistih naših izseljencov, ki so postali žrtve teh brezvestnežov.

V svrhu kim vekše varnosti, se našim izseljencom ob vrnitvi v domovino svetüje, da ne nosijo s sebov niedne vekše svote, nego samo telko, veliko je na potüvanji nüjno potrebno. Vse ostalo naj pred potüvanjom pošlejo domo potom kakše naše banke.

Vino in sadjevec,

prvovrstno, sortirano od 60 litrov naprej razpošilja: Posestvo „GRIC“ pri Mariboru.

Apno, cement, deske, cementne izdelke i t. d., kupite najcenejše pri BRATINA ALOJZ, Križevci pri Ljutomeru.

Žalost se v veselje spreminja.

Rada sta se imela Albina in Ignac. On je bil lep in bogat, ona ne krasotica in ne bogatinka. Zato so njegova mati vzrojili, ko so zvedeli, da bo vendar poroka. Kot dober otrok je vendar šel mater obiskat, čeprav je grozila. Ko je zvedela, da pride, se je pripravila, v svoji temačni čumnatí.

Pozdravil jo je. Z dvignjeno sekiro mu je odgovarjala. On pa je obleko na prsih odpel in dejal:

„Vaše dete sem, udarite, saj boste odgovarjali!“ Seveda ni mogla zamahniti. On pa je takrat prvokrat jokal...

Ni čüdo, da je potem žena rodila tako nenavadnega otroka: velik obraz, široke nerazumljive oči, lepa usta. Kakor da strmi v skrivnostno slepoto, ki jo pohlep po bogastvu rodi. In pred tem onemi. — Da bi vsaj zajokal kakor betlehemsko dete, ko ga je Herod moril. — A on je tih. In se le s težavo premika. Kakor da se je hipna očetova hromost, ko je mati nanj dvignila sekiro, v njem zastalno naselila. Bilo je spomladnega dne,

ko se je sneg že tajal in so potoki naraščali. Takrat je Jožek (tako je bilo detetu ime) prvokrat prestopil domače dvorišče. Šel je prvokrat v šolo in je imel lepo mornarsko obleko.

Prvi dan šola hitro konča. Zato je Jožek zgodaj domo prišel, ko starši še niso prišli z dela. Le mamca, očetova mati, je bila doma. Jožek je ni rad imel, vendar je zadnje čase bila nekam prijazna z njim. Danes, ko je bil zanj tako velik dan, jo je upal celo prositi:

„Mamca, kruh mi vrežte!“

In mu je odrezala dobršen kos. Potem se ni več zanj zanimala. Tüdi on ne zanj, ampak je znova šel. Že je brez bojazni prestopil dvorišče ob vaški cesti, kjer so tako lepo žuboreli narašli potoki. In on je šel veselo za njihovim tekom, vedno dalje. Niti ni opazil, da hiš več ni, on je potok gledal in poslušal njegovo mogočno žuborenje, on mali deček v mornarski obleki. Le poglej njegov obraz: to ni več izraz prestrašenega deteta, to je lice človeka, ki je našel odgovor na skrivnost življenja. Smehljaje koraka ob mogočni godbi šumečega potoka. Nič ga ne moti, da ga noge le težko ubogajo.

Zdaj pa je višek veselja: vaški potok se steka v večjo strugo, ki previdno ovija vas, v spoštljivj razdalji. Tu je most glavne ceste, tu je tüdi ozka brv za pešce. Jožek se je za brv odločil. Le da so njegove nogice vedno bolj trde. Vendar je srečno na začetku, potem dalje; potem v sredi, kjer najbolj šumi. Tu se Jožek ustavi, zazre v drvenje vode, ves radosten zakrili z obema rokama, kakor bi hotel objeti.

Čez par mesecev je nesrečni oče zvedel, da je bil neki potopljeni otrok, njegovemu čisto podoben, prek na Madžarskem najden in tam lepo pokopan na stroške neke dobre gospe, ki je vzljubila mrtvega otroka, ker je imel tako nebeško lepi izraz.

Starša nista mogla niti na otrokov grob. On ni mogel preboleti, zato je odšel na delo v Francijo. Zdaj je tu že več let. Mati mu že piše, naj se venda vrne, ker njegova sestra, ki se je po materini izbiri zelo bogato omožila, zdaj zelo grdo z njo postopa.

Tüdi žena mu piše, da je Katica že velika in že dobro hodi. Da celo že v šolo hodi in je med najboljšimi v prvem razredu. Mama ji je že povedala

Jožekovo zgodbo. In če sedaj gre z mamo prek brvi, jo vedno prosi: „Mama, močno me drži, da ne bom padla kakor Jožek!“

Ignac se bo kmalu vrnil iz tujine, da bo tüdi on pazil na Katico in na drugega Jožeka, ki se bo gotovo kmalu rodil

Camplin.

Zaletenci pa šegeštija.

(Narodna.)

Zaletenci so dugo časa nej meli šegeštije. Te so si pa ednok dogučali, ka si jo dajo zozidati. Pri tom se njim je pa zgodila nekša neprilika. Zidarje so najnre pozabili napraviti okna, Zaletenci so je pa na to nej opotili. Tak se je zgodilo, ka so šegeštijo zozidali brezi oken. Vse to ešče tak daleč nikaj ne bi škodilo, samo ka gda so dveri doli zaprli, te je nastala v šegeštiji takša kmica, ka je nišče nikaj ne vido v njoj.

Zaletenci so za toga volo v velkoj nevoli bili, pa so si dosta premišlávali, kak bi mogli kmico vö z šegeštije odpraviti. Edni so pravili, ka bi najbókše bilo, či bi okna odtrgali vö na zidi, drugi so pa to za

nikoj ne dali, liki so pravili, ka de bokše, či kmico v vrečaj znosijo vö z šegeštije.

Tak so tüdi delali. Kmico so začali v vreča pati, pa jo vö nositi. Gda so že nekoliko vrec vö odnesli, so dveri odtržnjene nihali, tak ka je malo svetlošče prišlo v šegeštijo. Zaletenci so zdaj od veselja skričali:

— Vište, zdaj dobro delamo! Kak je že svetlo!

Nato pridejo plivanoš k cerkvi pa pitajo Zaletence:

— Ka pa delate s tak velikov silov?

Zaletenci so odgovorili:

— Kmico nosimo vö z šegeštije!

Plivanoš se njim nato nasmajejo, pa je pitajo:

— Pa se vam je že posrečilo kaj kmice vö znositi?

Zaletenci nato:

— Na polojno smo jo že znosili vö, samo po je šče mamo.

Plivanoš njim nato velijo:

— Samo probajte dveri zapreti!

Zaletenci so zaprli dveri, pa je šegeštija postala naednok vsa nazaj kmična. Nato so plivanoš veleli na zidi okna vö strgati, pa zdaj nad okna ide svetlošča v šegeštijo, ka je več ne kmična.